
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 13/8(140), 103-107

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Praca mgra Mieczysława Szwarca zyskała przychylną opinię recenzentów: prof. dra Z. K. Nowakowskiego z UAM oraz prof. dra J. Piątowskiego z UŁ. Obaj recenzenci stwierdzili m.in., że omawiana rozprawa wypełnia w naszej nauce prawa lukę w dziedzinie prawa rzeczowego związaną ze służebnościami, przy czym prof. dr J. Piątowski wyraził przypuszczenie, że zostanie ona zapewne ogłoszona drukiem, jeżeli nie w całości, to w każdym razie w obszernych fragmentach.

Po ustosunkowaniu się doktoranta do uwag zgłoszonych w recenzjach i w czasie dyskusji Komisja postanowiła jednogłośnie wystąpić do Rady Wydziału Prawa Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu z wnioskiem o nadanie mgrowi Mieczysławowi Szwarzowi stopnia doktora prawa.

Rada Wydziału Prawa Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 1968 r., po wysłuchaniu referatu Komisji, uchwaliła nadać mgrowi Mieczysławowi Szwarzowi stopień doktora nauk prawnych.

W. Dzięciołowski

NACZELNA RADA ADWOKACKA

1. Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. INWALIDZTWO II GRUPY SAMO PRZEZ SIĘ UNIEMOŻLIWIA
WYKONYWANIE ZAWODU NAWET W OGRANICZONYM ROZMIARZE.
ARTYKUŁ 19 UST. 4 U. O U.A. NIE POZWALA NA CZŁONKOSTWO
W ZESPOLE ADWOKATOWI, CO DO KTÓREGO ZAPADŁA PRAWOMOCNA
UCHWAŁA KIZ O TRWAŁEJ NIEZDOLNOŚCI DO WYKONYWANIA ZAWODU.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 czerwca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. W.L. od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 30 maja 1969 r., uznającej wyżej wymienionego za trwale niezdolnego do wykonywania zawodu i skreślającej go z listy członków Zespołu Adwokackiego w A z dniem 1 stycznia 1970 r.,

postanowiło:

odwołanie adw. W.L. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w A uchwałą z dnia 30.V.1969 r. uznała adw. W.L. za trwale niezdolnego do wykonywania zawodu i postanowiła skreślić go z listy członków zatrudniającego go Zespołu Adwokackiego w A z dniem 1.I.1970 r. Uchwała powyższa oparta została na prawomocnym orzeczeniu Wojew. KIZ z 9 maja 1969 r., uznającym adw. W.L. za inwalidę II grupy.

Od tej uchwały adw. L. wniósł odwołanie, w którym twierdzi, że orzeczenie KIZ nie dawało podstawy do zastosowania wobec niego art. 19 u. o u.a.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Stwierdzenie w prawomocnym orzeczeniu KIZ inwalidztwa II grupy u adw. W.L. — w zestawieniu z jego wiekiem (79 lat) — dawało Radzie Adwokackiej pełną podstawę do uznania jego trwałej niezdolności do wykonywania zawodu adwokata. Zawód ten wymaga znacznego zasobu sił, którego nie można przypisać osobie uznanej za inwalidę II grupy, i dlatego Prezydium NRA zajmuje stanowisko, że inwalidztwo II grupy samo przez się uniemożliwia wykonywanie zawodu nawet w ograniczonym rozmiarze. Chybione są zatem wywody odwołującego się co do niewłaściwego zastosowania wobec niego art. 19 ust. 4 u. o u.a.

Jednocześnie Prezydium NRA zaznacza, że art. 19 ust. 4 u. o u.a. nie pozwala na członkostwo w zespole adwokatów, co do którego zapadła prawomocna uchwała KIZ o trwałej niezdolności do wykonywania zawodu. Niezgodne zatem z cytowanym przepisem jest zezwolenie na wykonywanie zawodu przez pewien dłuższy (w konkretnym wypadku — do 1.I.1970 r.) okres już po uprawomocnieniu się uchwały stwierdzającej trwałą niezdolność zawodową adwokata.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak w sentencji.

2. POPEŁNIENIE PRZEWINIENIA DYSCYPLINARNEGO PO UPŁYWIE OKRESU PRZEWIDZIANEGO W ART. 106 UST. 1. U. O U.A. DO ZATARCIA POPRZEDNIEGO SKAZANIA NIE STOI NA PRZESZKODZIE ZATARCIU TEGO SKAZANIA, SKORO ZOSTAŁY SPEŁNIONE WARUNKI WYMIENIONE W TYM PRZEPISIE.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 czerwca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpatrzeniu pisma Rady Adwokackiej w Łodzi z dnia 10 czerwca 1969 r. w sprawie wykładni art. 106 ust. 1 u. o u.a.

postanowiło:

na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 4 u. o u.a. wyjaśnić, że popełnienie przewinienia dyscyplinarnego po upływie okresu przewidzianego w art. 106 ust. 1 u. o u.a. do zatarcia poprzedniego skazania nie stoi na przeszkodzie zatarciu tego skazania, skoro zostały spełnione warunki wymienione w tym przepisie.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Łodzi w piśmie z dnia 10 czerwca 1969 r. przedstawiła Prezydium NRA do rozstrzygnięcia następującą wątpliwość prawną:

„Czy na podstawie art. 106 ust. 1 u. o u.a. rady adwokackie mają stwierdzać zatarcie skazania w wypadku, gdy między pierwszym skazaniem dyscyplinarnym a następnymi zostały wypełnione czasowe warunki przewidziane w tym przepisie, a jednocześnie nie zachodzą przesłanki do zatarcia skazania w odniesieniu do następnych skazań?”

Prezydium NRA, ustosunkowując się do powyższej wątpliwości, zważyło, co następuje:

Jak to już wyjaśniło Prezydium NRA w swej uchwale z dnia 6.III.1969 r., zatarcie skazania — zgodnie z art. 106 ust. 1 u. o u.a. — następuje z mocy prawa. Rada adwokacka bada jedynie w swej uchwale, czy w okresie wymienionym w art. 106 ust. 1 u. o u.a. ukarany nie popełnił nowego przewinienia, co stanowiłoby przeszkodę do stwierdzenia zatarcia skazania.

Popełnienie przewinienia dyscyplinarnego po upływie okresu powodującego zatarcie skazania nie unicestwia tych skutków prawnych, jakie już nastąpiły z chwilą ziszczenia się warunków przewidzianych w art. 106 ust. 1 u. o u.a.

Kierując się powyższymi względami, Prezydium NRA postanowiło udzielić odpowiedzi jak w sentencji uchwały.

3. WYTYCZNE DLA DZIAŁALNOŚCI KOMISJI PRACY SPOŁECZNEJ PRZY NRA

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 czerwca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej uchwaliło następujące wytyczne dla działalności Komisji Pracy Społecznej przy NRA.

Komisja Pracy Społecznej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej ma na celu:

- a) przyczynianie się do integracji środowiska adwokackiego ze społeczeństwem,
- b) przyczynianie się do tego, by adwokatura, obok swej pracy zawodowej, brała także udział w pracy społecznej,
- c) podnoszenie kultury prawnej obywateli oraz współudział w kształtowaniu zasad współżycia społecznego,
- d) niesienie społecznej pomocy prawnej obywatelom w ramach akcji podejmowanych przez organa samorządu oraz dzięki udziałowi w realizacji tych zadań w innych organizacjach społecznych,
- e) rozwijanie pracy społecznej wewnątrz środowiska adwokackiego zmierzającej do:
 1. podniesienia świadomości społeczno-politycznej,
 2. pogłębienia zainteresowań kulturalnych,
 3. organizowania form pomocy socjalno-bytowej.

Dla wykonania tych zadań Komisja Pracy Społecznej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej, w ramach planów pracy zatwierdzonych przez NRA:

- a) działając na podstawie doświadczeń rad adwokackich, komisji pracy społecznej przy radach adwokackich, własnego doświadczenia i ich wymiany — opracowuje właściwe i najskuteczniejsze metody pracy i przedstawia odpowiednie wnioski Prezydium NRA,
- b) opracowuje materiały i dane (ze szczególnym uwzględnieniem ostatniej ankiety osobowej) w zakresie stanu i kierunków pracy społecznej adwokatury i w poszczególnych radach adwokackich oraz popularyzuje wyróżniające się inicjatywy,
- c) na podstawie analizy zainteresowań środowisk adwokatury — inicjuje odpowiadające im kierunki pracy społecznej,
- d) utrzymuje więź z komisjami rad adwokackich i ich aktywnym społecznym.

4. WIERZYTELNOŚCI RADY ADWOKACKIEJ Z TYTUŁU PRAWOMOCNIE ZASĄDZONYCH KOSZTÓW POSTĘPOWANIA DYSCYPLINARNEGO OD ADWOKATA SKAZANEGO ORZECZENIEM KOMISJI DYSCYPLINARNEJ PRZEDAWNIAJĄ SIĘ PO UPŁYWIE LAT 10, LICZĄC OD DATY UPRAWOMOCNIENIA SIĘ ORZECZENIA.

BIEG TERMINU PRZEDAWNIEŃ ROSZCZEŃ WYMENIONYCH W PKT 1 PRZERYWA KAŻDA CZYNNOŚĆ RADY ADWOKACKIEJ PODJĘTA W TRYBIE ART. 123 UST. 1 I 2 K.C.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 lipca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w K. z dnia 21 czerwca 1969 r.,

na zasadzie art. 55 ust. 1 pkt 4 u. o u.a.

postanowiło

wyjaśnić, że:

- 1) wierzytelności Rady Adwokackiej z tytułu prawomocnie zasądzonych kosztów postępowania dyscyplinarnego od adwokata skazanego orzeczeniem komisji dyscyplinarnej przedawniają się po upływie lat 10, licząc od daty uprawomocnienia się orzeczenia;
- 2) bieg terminu przedawnienia roszczeń wymienionych w pkt 1 przerywa każda czynność Rady Adwokackiej podjęta w trybie art. 123 ust. 1 i 2 k.c.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 21.VI.1969 r. Rada Adwokacka w K. zwróciła się do NRA z prośbą o wyjaśnienie następującej kwestii:

„Po upływie jakiego terminu przedawniają się wierzytelności Rady Adwokackiej w stosunku do adwokata z tytułu kosztów postępowania dyscyplinarnego zasądzonych przez komisję dyscyplinarną na zasadzie § 54 rozp. o postęp. dyscyplin. oraz jakie czynności Rady Adwokackiej przerywają bieg terminu przedawnienia?”

W związku z powyższym Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej wyjaśnia, co następuje:

Ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7), ani przepisy k.p.k. nie zawierają postanowień co do terminu przedawnienia tego rodzaju wierzytelności.

Jeśli chodzi o koszty w postępowaniu karnym, to sprawa ta unormowana jest w dekrety z dnia 23.I.1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. Nr 19, poz. 73 z późniejszymi zmianami) w ten sposób, że zgodnie z art. 5 cyt. dekretu prawo Skarbu Państwa do nie uiszczonej opłaty sądowej przedawnia się po upływie 3 lat. Jednakże przepisy powołanego dekretu nie mogą mieć zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym, gdyż na zasadzie § 1 rozp. Min. Sprawiedliwości z dn. 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego można w tym postępowaniu stosować pomocniczo jedynie przepisy k.p.k.

Skoro więc brak jest przepisu szczególnego, który by dla roszczeń rad adwokackich z tytułu kosztów postępowania dyscyplinarnego ustalał szczególnie termin przedawnienia, to należy stosować przepis art. 118 k.c., a więc przedawnienie ogólne 10-letnie.

Jeśli zaś chodzi o czynności, które przerywają bieg przedawnienia, to kwestię tę wyjaśnia szczegółowo art. 123 ust. 1 i 2 k.c.

2. Z pobytu delegacji adwokatury polskiej na Węgrzech

Dziekan Rady Adwokackiej w Budapeszcie (Budapesti Ügyvédi Kamara) zaprosił przedstawicieli adwokatury polskiej na doroczne zebranie Izby Adwokackiej w dniu 7 czerwca 1969 roku. Zaproszenie zostało przyjęte i na Węgry wyjechała delegacja w składzie: jako przewodniczący — adw. Witold Dąbrowski, skarbnik NRA, a jako członkowie delegacji — adw. Józef Boroda, sekretarz POP PZPR z Warszawy, adw. Jerzy Rak, dziekan Rady Adwokackiej w Kielcach, i adw. Zenon Weinert, dziekan Rady Adwokackiej w Szczecinie.

Na lotnisku w Warszawie żegnali odjeżdżających: Prezes NRA adw. dr. S. Godlewski i Wiceprezes adw. Z. Krzemiński. W Budapeszcie przywitał przyjeżdżających dziekan Rady Adwokackiej dr Gargyan Tibor w otoczeniu licznych adwokatów węgierskich.

Pobyt naszej delegacji na Węgrzech trwał siedem dni.

Przybyły tam też delegacje z następujących krajów: Anglii, Bułgarii, Danii, Francji, Gruzjińskiej SRR, Italii, Jugosławii, Niemiec (NRD), Polski i RSFR.

W dniu 6 czerwca 1969 r. w lokalu Rady Adwokackiej w Budapeszcie odbyło się przywitanie delegacji zagranicznych przez dziekana dra Gargyana i zapoznawcze zebranie towarzyskie gości zagranicznych z kolegami węgierskimi.

W tym samym dniu Sekretarz Generalny Stowarzyszenia Prawników Węgierskich wydał śniadanie na cześć przyjezdnych.

Wieczorem Rada Adwokacka w Budapeszcie przyjmowała uczestników kieliszkiem szampana.

W dniu 7 czerwca 1969 r. odbyło się uroczyste zebranie Izby Adwokackiej w Budapeszcie. Dodać należy, że właściwe, robocze zebranie Izby odbyło się już w dniu 6 czerwca br., zebranie więc w dniu następnym było kontynuacją rozpoczętych obrad. Na posiedzeniu poza krajowymi i zagranicznymi adwokatami byli obecni zaproszeni goście spoza adwokatury, a więc Wiceminister Sprawiedliwości, Sekretarz Generalny Stowarzyszenia Prawników Węgierskich i inni.

Referat zasadniczy wygłosił dr Gargyan, poruszając w nim podstawy i znaczenie pracy adwokatów w służbie prawa i mas pracujących. Po referacie zabierali głos przedstawiciele poszczególnych delegacji w następującej kolejności: RSFR, NRD, Polski, Jugosławii, Gruzjińskiej SRR, Anglii, Italii i Francji. Delegacje rosyjska, polska i francuska wręczyły upominki.

Przewodniczący delegacji polskiej nawiązał w swym przemówieniu do wspólnych tradycji narodowych obu krajów. Mówił też o wspólnej drodze ku lepszej, socja-